

LA TUIES

—Digui que no hi sóc. Ja estic vestida, i no vull rebre cap més visita, avui.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL, PLUMANTE Y ILUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Rufasta que está cansado de haber de estar sin dinero va a hacerse esta temporada un autor vodevilero.

Sí, señores, como sue- que esto ya no puede ser, yo no tengo ni una pafía ni esperanza de tener. Viene el sastre, el som- el barbero, ¡yo qué sé! y a todos digo lo mismo, —Como no me toque el que es lo único que sé: y recoja algún parne, lo que es ahora como se tendrán que ir sin calé Suerte que me he em- un vodevil, que dará cualquier tarde al gran y a su atlátere Bergés, para ver si me lo pone y mirar de recoger un poco de calderilla, por si llega la vejez. El argumento es muy hay también deshabilé, y una de chistes de marca patentada que pa qué. Ya veréis: se alza el y aparece una mujer, de aquello más elegante, que se está tomando el te servido por una raspa provista de un buen Lllaman en esto a la puer- —¿Está el señor de Dou- —No, señor—dice la ¿deseaba verle usted? Si acaso, está la señora, a quien podría usted ver. Se eclipsa discretamen- por lo que pueda llover, o tronar, que es casi igual y pregunta la mujer: —Si es cuestión de al-

negocio, yo le podría atender... —Se trata de una fac- pendiente, casi no es res, treinta duros, y quería hoy, que somos fin de dejar la cosa arreglada, pues me voy en el exprés. —No está mi esposo, nos podemos entender, —responde la gran ba- mirando al señor Doublé, que se dice: ¡Aprove- la ocasión, que está muy Se marchan los dos a y allí grinyola un som- mientras toca un char- la orquesta, pa entrete- Satisfecho, guilla luego para tomar el exprés, el señor de la factura, y ella se pone a leer, una novelita blanca que tiene en el secreter. En éstas llega el marido, se besa con su mujer y le dice — ¿Qué hay de —Nada, que vino Doublé, por la factura y que yo... —¿Y que tú...? —Pues que yo... —¿Qué? Que le di los treinta du- que ahorrando mes tras guardaba en mi guardiola para que contento estés y veas que tu señora, no malgasta los calés. Se pone blanco el ma- primero, rojo después,

y dice: — ¡Qué sinver- que es el señor de Dou- Si esa factura... —¿Qué pasa? ¡La había de pagar él! ¡Me la debía hace cerca de un año y medio, par- Aquí acaba el primer que es gracioso, como Ahora engipono el se- vendrá el tercero después y si encuentro una escri- pa colaborar en él, no hay duda que llegare- al cuarto, si esto va bien. A cuenta del exitazo, enviadme algún calé, y sino un vale que sirva para ir a algún meublé, con señora comprendiça, jovencita y que esté Futuro rival de Amicha- tis.

COCINA ECONOMICA

Merluza a la vizcaína. — Se coge una merluza, procurando que sea de sidra, para que esté más en carácter, y se va uno a casa de Muñagorri. Allí se cuece, para lo cual estarán muy en su lugar unas copitas de coñac, y luego se avisa a un guardia, para que te lleven al cuartelillo. Es cosa probada. Bacalao a la hojadelata. — Para hacer este plto, se toma un bacalao adulto, a ser posible, de familia distinguida, se le pone a remojar y se le leen tres escenas seguidas de cualquier drama de Echegaray, un artículo de Gómez de la Serna o las

esqueles de "La Van-guardia". También se puede obtener igual resultado poniendo al lado de la pica donde se remoja un altavoz de radio-telemanía. En este último caso, la lata es de efectos más rápidos.

Miss Iva

UN INVENTO PISTONUDO

Nuestro suscriptor don Abilio Maons de Paret, ha hecho una invención que a su lado, la radio-lata es una menudencia como el de aquello de un bailet. El invento consiste en un llumito de aceite para poner en los relojes de sol, a fin de que cuando es de noche, los payeses vean qué hora es. El señor Maons ha recibido varias felicitaciones por su invento y un sablazo de seis reales que le dió un querido compa-ñero, diciendo que le haría salir en los papeles.

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Continuen els grans exits de l'espaterrant comedia galant, adaptació de l'AMICHATIS
Les mitjes virtuts

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Fàcil d'acontentar

SENTIT en un camp de tennis, lloc propici als flirts:

- Julietta, ja saps que t'estimo...
- No insisteixis, Jaumet: ja saps que he donat la meva mà al meu cosí Ramon...
- La mà? No hi fa res! Jo m'acontentaré amb la resta!

El manual de conversa

UN senyor, que no és amic nostre, va anar a París, aprofitant el baix canvi del franc, armat d'uns quants bitllets de mil i d'un manual de conversa. I, el primer dia que va estar a la "Ville Lumière", demanà, molt seriós, al cambrer:

- "Vous avez des cors et de la malepeste?"
- El cambrer va obrir uns ulls com dues taronges...
- "S'il vous plait, monsieur?"
- "Des cors et de la malepeste..."
- L'home volia "callos i caracoles. I, "malepes-

te", al seu manual, era la traducció de l'interjecció "Caracoles!".

Entre andalousos

DOS andalousos, establerts fa molt temps a Barcelona, discutien l'altra tarda al cafè, sobre negocis, amb uns clients catalans. Per fi, un d'ells, cansat de sentir dir mentides, exclamà en la nostra parla, però amb l'accent curiós que li donen els de la terra de "María Zantízima":

- Bé, home, bé, no vinguis amb romanços, a n'aquesta hora! Sóc andalús com tu, i a mi no m'enreda ningú de la meva terra!
- Veuràs, veuràs... — féu l'altre —. Parlem-ne, d'això! De nosaltres dos, només hi ha un andalús veritable!
- Què vols dir?
- La veritat exacta! Jo sóc de Sevilla, i tu de Granada, que tot al més, és una sucursal!
- Per poc hi han màstecs.

Clar i net

CONEIXEM un "caiman" (els caimans són, en argot periodístic, els ajudants o suplents dels corresponents de premsa provinciana o madrilenya), que quan deixa les notes a telèfons, per tal de que pugui cantar la conferència el seu superior jeràrquic, les aclara a voltes amb observacions que sempre estan plenes de nandulandisme.

Es aquell que, parlant d'un il·lustre malalt que havia perdut les facultats mentals, deia: "pronunciació frases intraductibles" (sic). I, entre parèntesi:

"Fulano de Tal, es un hijo de mala madre, Zutano, es un..." deixem-ho córrer, etz., etz.

L'altre dia, ens en van ensenyar una de nova. Es tractava de l'informació d'un crim entre invertits.

I deia aixís: "Los protagonistas de este suceso, eran íntimos amigos. Se daban expresiones."

Es clar, aquestes "expresiones" estaven, a l'original, substituïdes per unes altres expressions diminutiu-augmentatives i, sobre tot, d'un grafisme eloqüent.

Què esperen els de la societat de bombos muts per a donar-li un banquet d'homenatge?

L'Hortolà de Sant Boi

AMOR CONJUGAL

L'ISTIU anava cap a les acaballes. Les famílies estiuejantes començaven a desfilar.

Era un capvespre. Pel camí de l'estació, dues ombres, estretament enllaçades, remorejant apagada conversa, es dirigien cap al balneari.

—Ai, maridet meu! — exclamava ella —. Si sapiguessis les ganes que tenia de tornar-te a veure! Tu no pots comprendre el què són tres mesos d'estar sola, per una dona com jo...

—De debó, reineta? De debó, que m'esperaves com díus?

I l'home, joiós, agafava a la gentil doneta que l'acompanyava i estampava sobre els seus molçuts llavis un apretat petó que feia extremir de delícia als esposos.

—Es molt lluny, encara, l'hotel, reineta? — interrogà ell, tot ple de frisança.

—No, no. Ja hi som, quasi. Es allà al tombar.

I la parella, apretant, el pas, arribà a l'edifici del balneari, perdent-se tot seguit per un dels corredors que portaven cap a la seva habitació.

La porta es tancà darrera l'enamorada parella, i sense cap transició es començaren a sentir sospirs, gemecs, crits ofegats...

—Reiet meu, reiet meu! Si sapiguessis com t'estimo! Veritat que no em deixaràs més sola?

—No, dona, no... Si tu...

En aquell moment, interrompent al marit, una veu forta i aspra, des de fora del corredor, els sobtà:

—Ja comencem? Es que cada nit ha d'haver-hi la mateixa comèdia?

La en aquell moment dítxosa esposa, es va desmaiar.

K. Armelo

—No ho entenc: tots els joves que passen, em miren d'una manera més estranya! Deu ésser perquè m'he tallat els cabells a la "garçonne".

APROFITANT L'OCCASIO

QUAN el doctor hagué ben examinat al pobre senyor Rufilanxes, el mirà d'una manera indefinida, i li va preguntar:

—Fa temps, que viu en aquest pis?

—Uns dos anys, senyor doctor.

—En paga molt?

—Trenta duros.

—Caratsus! Es una veritable ganga!

El senyor Rufilanxes, ensorrat en el llit, i amb veu molt feble, demanà estranyat:

—I per què m'ho pregunta, això, doctor?

—Oh, per res. Com que vostè és sol i precisament joestic buscant pis!

El pobre senyor Rufilanxes, no va volguer sapiguer pas res més.

Frà Tel·li

Ell: A mi, el camp, em dona noves forces, noves energies...

Ella: Doncs, mira: ningú no ho diria!

CANDIDESA

Jo tenia vuit anys llavors — començà el senyor Roca, en tocar-li el torn d'explicar la seva aventura amorosa — i ja podeu comprendre que era més innocent que un dolç de natilla.

—Home, criaturades, no! — va interrompre un de la colla —. Han d'ésser contes forts, plens de picardia, que ens preparin per al dolç àpat amorós que esperen les nostres mullers!

—Bé, bé, calla i escolta — continuà el senyor Roca, un xic empipat per aquella interrupció —. Jo tenia vuit anys, i una tia, quina tia, fills meus, quina tia! Semblava un artiller! Alta com un Sant Pau, bigotuda, vermella de galtes i amb unes onades de carn que semblava talment que en tenia per donar i per vendre. A mi, aquella tia, no m'era gens simpàtica. Em feia l'efecte d'una muntanya que si em queia al damunt em deixaria esclafat com un grà de raïm.

—Vinga, noi, vinga, al grà! — cridà de nou l'impacient interruptor.

—Vols callar d'una vegada? — tallà secament el senyor Roca.

—Es clar, home, deixa dir! — intervinguérem nosaltres.

—Menut com era, la meva tia no es recatava de res davant meu. Des de'l cim del seu metre

vuitanta, em mirava com un setmesó incapaç de fixar-me amb res. Això feia que es vestís i es desvestís estant jo a la seva cambra i que jo podés disfrutar de panorames que vagament em donaven una estranya sensació de plaer.

Anava, venia, es posava les mitjes, la camisa, es perfumava el cos, es cordava les lligacames, embotia el seu cos enorme en la diminuta presó de la cotilla, embarnillada com una cota, feia saltar damunt de l'escot encotillat, els seus pits de dida muntanyenca...

Jo mirava com un ensa, sense entendre ben bé el què em passava, però segur de què aquelles contemplacions en detall, no m'eren tan desagradeses com "tota" la tia posada a taula, al meu costat i marejant-me amb els seus concells empipadors.

Un istiu, que el passàvem a la costa, va venir a passar vuit dies amb nosaltres, una cosineta que tenia ja quinze anys.

Li pararen un llit a la meua cambra, com la cosa més natural del món. Es clar, com que jo només en tenia vuit, d'anys!

La primera nit, quan la meua cosina estava a punt de ficar-se al llit, li vàreig dir molt decidit:

—Escolta, Isabel: si volguessis, d'aquí un quant temps, tu i jo ens podríem casar!

—Noia, quin banquet! Qui paga, avui?

—No ho sé, encara, però el dia primer de mes, no hi hagut de pagar mai jo.

6 — LA TUIES

Ella esclatà a riure.

—De debó, bufó? — em va dir —. Bé bé, si tu ho vols...

—Sí que ho vui.

—I per què et vols casar amb mi, maco?

—Perquè, perquè tu no faràs com la tia, que el dia que li vaig demanar que em deixés fer un bigot amb això, em va clavar una plantofada...

Paqutu París

UN BON EXEMPLAR

EL perdiguer d'en Cardona, era cèlebre a tota l'encontrada per les seves enormes facultats reproductives. Gossa que se li apropava, ja era sabut: mitja dotzena de perdiguers a la vista. Tots els caçadors l'anaven a veure i no es cansaven d'alabar aquell animal prodigiós.

Un dia, comparegué a casa d'en Cardona un pobre caçador, mal vestit, sense afaitar i que no feia gens de goig.

—Home — digué —, Voldria veure aquest gos de què tothom parla.

—Quantes vegades t'he de sorprendre amb els teus amants?

—Veuràs: com que vens sense avisar!

En Cardona se'l mirà de cap a peus, i disposat a no deixar entrar a casa seva aquell home tan mal equipat, per por de què li fes córrer algun objecte, respongué:

—Bé, home, bé: no hi tinc cap inconvenient en ensenyar-vos-el, però, ja ho sabeu, que en faig pagar un duro?

—Un duro? — preguntà el pobre caçador, tot enguñat —. Així sí que no el podré veure. Sóc molt pobre. Estic carregat de criatures, però tinc molta afició a la caça i als gossos. Déixi-me'l veure, home, déixi-me'l veure.

—No pot ésser; haveu de pagar el duro com tothom.

—Home, facis càrreg de què m'he casat tres vegades amb tan mala sort, que tinc setze criatures! Déixi-me'l veure!

—Quantes criatures haveu dit?

—Setze. He tingut tres bessonades i dos vegades de tres!

En Cardona posà un braç damunt l'espatlla del pobre caçador, i afablement li digué:

—Paseu, bon home, paseu, que vui que el meu gos vos vegi!

—Vagi amb compte, noia, que agafant-se amb aquesta mà, pot pendre mal.

—No tingui por: hi tinc molta pràctica amb totes dues. No veu que cada dia vaig al cine!

Baix Baixot...

Les belles anècdotes

QUAN FOU MORT...

SE les coneixia a la vila per les "Solterones". Lletges de naixença, no per això els hi havien mancat pretendents. Però com que tampoc no els hi havien faltat miralls, rebutjaren totes les proposicions que els hi havien fet.

Riques, que no sabien el què tenien, els jovicels de la vila, ben aconcellats pels seus pares, tancaven els ulls i es llençaven a l'aventura per veure si feien sort. Però tant la Rosa com la Carme, havien sabut resistir. Tenien dignitat, sabien que el seu físic no podia encendre cap passió, i es negaven rodonament a comprar un marit.

La Rosa, la gran, havia entrat ara als quaranta cinc anys. Era menuda i semblava com enquadernada en pergamí. Rossa, d'un ros argentat i un xic brut, tothom l'estimava pel seu temperament plàcid, per les seves bondats inexhauribles. Era el consol dels pobres i l'esperança dels necessitats. Ah, si en el joc de l'amor hi hagués comptat per alguna cosa la virtut!...

Però ella sabia que no, que la bondat no era altra cosa que la carretera del sofriment en el matrimoni, i amb una tossuderia incomprendible s'havia resistit a una transacció que hauria tingut tots els caràcters d'una operació comercial.

La Carme també era rossa, d'un ros encés, d'un ros de pèl de panotxa cargolat i repulsiu. Alta, carnosa, inhàbilment proporcionada, produïa la sensació d'un fardell de palpissos mal penjats i botaruts que arreu del seu cos feien nosa. Però era càlida com els seus cabells i, de no haver estat per la seva germana, s'hauria casat amb el primer mascle que l'hagués flairat de prop. La dolça austeritat de la Rosa, era el mur de contenció als seus enlucuriats instints.

Els ulls verdosos, d'un verd tèrbol, de la Carme, s'encenien com els d'una gata, en veure un

minyó musculós, çapat, amb el pit de brau i híceps de lluitador romà.

—Per què no et cases, Carme? — li havia dit més d'una volta la bondadosa Rosa, en veure el sofriment intern d'aquella criatura gran com una torre enmarletada.

Ella se la mirava d'una manera indefinida i protestava com una bèstia ferida:

...—Em fan fàstig els homes!

Però després, en la solitud de la seva cambra, les carns repulsives de la matrona, sentien el flagell de les seves inquietuds, com si els seus dits fossin un feix de serpents.

Una nit, la Rosa es despertà sobtadament i llençà un crit ofegat.

—Què tens? — preguntà la Carme, des d'ellit proper al de la seva germana

—Un home!... Ha entrat un home!...

—Què dius?

—Sí... sí... un home!... Allà... s'ha amagat a l'armari mirall!

La Carme no volgué saber res més. Pegà un bot del llit i digué a sa germana:

—Tanca la porta amb clau! Un home!... Un home!... Tanca la porta, tanca, que no se'ns escapi! Un home!

I en dir "un home" tota ella es retorçava de delícia, com si el tingués entre els seus braços, com si el sentís contra el seu cos.

—Un home!... Un home!... Gràcies, Déu meu, gràcies!...

I, en obrir el gran armari, un xicotet jove, d'uns setze anys, suplicà, com demanant perdó, en veure els ulls de perdigot d'aquella dona enlucuriada:

—Perdoni, senyora, però... jo, només venia a robar!...

LAURA BRUNET...

ARGUMENT IMPREVIST

VOLGUENT-SE divorciar, la gentil Carmeta invocava les brutalitats de què el seu espòs la feia objecte i davant del jutge s'exclamava de què el dia abans l'havia apallissat brutalment.

—Miri, senyor jutge. Fins la meva amiga Lluïsa, que passava pel carrer, va sentir els cops...

—Això és una cosa que s'ha de provar. Que vingui la seva amiga.

I la Lluïsa comparegué davant del representant de la justícia que havia de fallar aquell cas tan delicat.

—Diu la demandant que vostè va sentir la remor dels cops que el seu marit li donava?

—Sí, senyor jutge. Jo vàreig sentir perfectament el soroll de les bufetades.

—Però vostè no va veure com les hi pegava?

—No; solament les vàreig sentir...

—Això no és suficient... Prengui seient... Ja la tornaré a cridar.

I el representant de la justícia s'allunyà, però en aquell mateix moment, la Lluïsa, sigui per la nerviositat de veure's ficada per primera vegada en un cas com aquell, sigui pel que vulgui, va deixar anar una remor sospitosa.

Astorat, el jutge tornà davant de la testimoni.

—Senyora! Es que vostè es burla de la justícia i dels que la representem?

—I ara! Què li passa, senyor jutge?

—Què em passa? I aquest soroll que vostè ha produït i que tots havem sentit?

—No n'hi ha prou, senyor jutge, en què ho hagin sentit! Calia véure-ho!

I somrienta, es quedà mirant al jutge, que amb la qua entre cames s'entornà cap al seu seient.

Ah! I l'esposa alcançà el divorci...

R. Etallet

UN HOTEL BEN MUNTAT

EN arribar a Marsella, vàreig agafar un taxi i una volta carregades les maletes, vàreig pregar al xófer que em portés a un hotel modest, però on s'hi estés amb certa comoditat.

El xófer, atent a la meva comanda, va portar-me a una espècie d'hotel-pensió que hi havia a una travessia de la Cannubièrre.

La casa em va agradar, a cop de vista. Era neta i encara que sense refinaments costosos, es notava ordre i laboriositat.

Quan ja vàreig estar intal·lat a la meva cambra el patró, servicial, m'indicà, senyalant el timbre:

—Quan necessiti un groom, toqui un cop.

—I per la cambrera? — vàreig preguntar, treient-me el guardapols.

—Els serveis de la cambrera, són cent francs, senyor — em contestà el fondista, retirant-se satisfet.

Un viatjant

JUAN NITO

—Cregui, senyora, que jo, ballant aquest fofo m'entusiasmo una barbaritat.

—Sí, sí, ja ho noto, ja.

QUEIXES INJUSTES

EL pobre senyor Bertran, l'havia ben errada, casant-se amb la senyora Rosa, la seva opulenta i apetitosa esposa, però el mal ja no tenia remei, i l'home, carregat de resignació, anava tirant, entre gemecs i protestes.

Cada dia, en el cafè, havia de tocar la nota sentimental, explicant als amics els defectes de la seva dona.

—Cregueu que és una cosa senzillament insuportable. Jo no sé pas com ho aguanto. És un martiri, un veritable martiri.

—Bé, home, no n'hi haurà per tant — feia algun dels amics, conciliador.

—Per tant? Per més! La coneguessiu!

En oïr aquesta ingènua exclamació, tots els amics es miraren, perquè, qui més qui menys, tots la coneixien, a la senyora Rosa.

—Mireu: és rondinaire, mai no troba res ben fet, es passa el dia posant-se potingues a la cara, perquè és més lletja que un dimoni. Ademés, és bruta, no es renta mai...

—Home, amic Bertran — interrompé, un xic molestat, un dels presents — que t'esbravis explicant les teves trifulques, passi, però això de venir a ofendre les opinions dels amics, trobo que no està bé.

Voleu creure que en Bertran encara és l'hora que no l'ha entès?

Flàvius

UN QUE S'HO PRENIA A LA FRESCA

EL senyor Pepet, marit de la senyora Engracieta, aquella dona fina i voluble que tan ens havia fet rodar el cap en la nostra joventut, en veure els continuats mancaments de la seva mitja taronja, que sols pel gust de fer-ho, coronava tot sovint al desgraciat marit, va acabar prenent-s'ho amb aquella santa resignació que "el moro infiel" predica en les seves doctrines.

Un dia que es passejava tranquil·lament per la Plaça de Catalunya tot prenent el solet reconfortador que queia i fent el nas en aquestes ditxoses obres que caldrà tenir més anys que Matussalem per a véure-les acabades, en Carlets, el seu amic de joventut, l'empregué:

—Home, Pepet! Què fas, que mai no se't veu per enlloc? Que fas vida d'anacoreta?

—No, però, ja veuràs, surto molt poc de casa. La meva dona, que tu ja coneixes, és molt lleugera de "cascos" i, prefereixo quedar-me a casa que portar-la a fira.

—Ah, vaia! Però, no n'hi deu pas haver per tant?

—Home, és clar que no! Però... rellisca molt sovint, saps, i...

—Sí, comprenc. Aixís, avui has sortit a treure les banyes al sol, veritat?

—Justa, home, justa. Tu l'has endevinada!

Ara Ray

—I per què no l'estimes, nen, al meu promès?

—Perquè en Joan, en Rafel, en Lluís i en Peret, em donaven cèntims perquè els deixés sols amb tu, i ell no me'n dona cap.

ELS TRES REGALS

Ella: També ho podies haver dit, que només ve-
nies a pintar!

VIATGE DE PLAER

—doncs, senyor Rafel, qui l'havia de fer per Pa-
ris? Com ha anat, això? Algun negoci? Al-
guna amigueta?

—Ca, no ho cregui. Hi he portat la sogra, que
ja hi havia estat una altra vegada.

—La sogra?

—Sí, home, sí, la sogra. Ella sempre deia: Veu-
re París i morir! I, res, he pensat que valia la pe-
na de fer aquest petit sacrifici!

B. And Harra

PRECOCITAT INFANTIL

L'ALTRE vespre, quan tot tranquil·lament
me n'anava cap a sopar, va sorprendre'm
la precocitat d'un d'aquests marrecs que es
passen el dia jogant pel carrer.

Estava junt amb altres noiets com ell, jugant a
la "corrida", quan el que feia de rei, conscient de
els seus deures, cridà precipitat: "Han acabat, qui
trenca fil, para..."

Encara no s'havia perdut el ressó d'aquestes
paraules, quan el marrec de què abans he fet re-
ferència, saltà ràpid exclamant:

—Vas errat, noi... Al que para és precisament
al que li trenquen el fil, tonto!

James Vist Phrou

L A gentil Lulú, l'espantosa ballarina, en un
dels entreactes de la revista, anà a visitar
a la llotja prosceni que ocupaven, als seus
tres inseparables admiradors, que no perdien o-
casió de testimoniar-li la seva latent admiració.

Aquell vespre, la Lulú, en plà de provar la sin-
ceritat de l'afecte que li manifestaven els seus pre-
tendents, sense embuts, els hi digué:

—Per a ésser ditxosa per complet, podeu creu-
re'm, sols em manquen tres coses.

Els tres amants, s'aixecaren ràpidament:

—Quines són?... Demà les tindràs!...

Lulú somriugué satisfeta.

—Es poca cosa. Un caseta a l'Avinguda, un
automòvil de deu cavalls i un joc de Ma-jongh.

Els tres amants escoltaren la demanda de la ba-
llarina. Un somriure de comprensió es dibuixà en
els seus llavis i galantment saludaren a la Lulú,
despedint-se.

L'endemà, la Lulú, fent un veritable "tour de
force", es llevà a les dotze, per a veure si els seus
amics havien complert la paraula.

La cambra li entregà tres targes. Plena de
curiositat, corregué vers l'habitació rebedor i...

Damunt d'una tauleta hi havien tres magnífics
jocs de Ma-jongh...

Des d'aquell dia, la Lulú no ha volgut tenir més
d'un amic.

Bal d'Ufa.

—Que miren cap aquí?

—Sí, però sembla que no els hi fa cap efecte.

—Es clar! Com que ja han ballat amb nosal-
tres, ara qualsevol els hi fa rodar el cap!...

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'apit!

ULL PER ULL

ES veritat que el senyor Coromines en feia un xic massa i que la seva senyora tenia dret a queixar-se, però tant mateix, la venjança de la senyora Caterina potser va ésser un xic massa forta. Hi ha maneres i maneres de venjar-se, en aquest món!

—Mira — li digué un dia la senyora Caterina, encarant-se amb el seu marit —. El que tu fas, passa ja de pedra blava, i t'adverteixo que no estic disposada a continuar aguantant les teves calaverades.

—Però, dona, no siguis així! — respongué ell, conciliador —. No faig pas res de mal!

—Es a dir que de retirar a les tres i a les quatre del matí, en dius no fer res de mal? Està bé, doncs d'aquí endavant, jo faré el mateix que tu.

—Compren que...

—Home: no dius que això no és fer res de mal?

—Per un home, no: ara, per una dona...

—Vaja unes teories! Res: faré el que t'he dit i no cal que en parlem més: t'atacaré amb les teves pròpies armes...

En efecte, vuit dies després, el senyor Coromines, a les set del matí, pujava de puntetes l'escala de casa seva, per evitar fer soroll. Obrí la porta amb gran precaució, i en entrar al pis, es quedà esmaperdut amb les sabates a la mà, que s'havia tret per no fer soroll.

No n'hi havia per menys: davant del mirall del rebedor, la seva senyora s'estava treient l'abric i el capell.

—Bo... bon dia... — mormolà el marit, sense saber per on sortir-se d'aquella situació.

—Bon dia — respongué ella, sense ni girar-se.

—Ja... ja t'has llevat, Caterina?

—No, noi, no: ara retiro.

—Eh, què dius? — va fer el marit, obrint uns ulls com unes taronges.

—El que sents! Jo et vaig dir que d'ara endavant faria el mateix que fessis tu: ull per ull...

—Doncs, sàpigues que jo he passat la nit a casa del pobre Ramon, el meu cosí, que està molt malalt.

La senyora Caterina se'l quedà mirant i contestà fredament:

—Jo també l'he passada a casa d'en Ramon, però jo l'he passat vetllant-lo a n'ell, mentres que tu t'entretenies en una habitació propera, amb aquella conquesta que has fet al cafè...

—Llavors, tu?...

—Sí, jo era aquella casadeta que ell t'ha dit amb molta reserva que l'estava esperant a casa, mentres accedia a que tu et desfoguessis amb la teva conquesta, que ell mateix t'havia preparat en el cafè, cedint-vos una habitació dels seu pis de solteria.

Des d'aquell dia, el senyor Coromines va retirar cada dia a les nou del vespre.

P. I. Randó

EPITAL-LAMICA

A senyora Maria, així que en Joanet hagué sortit de l'habitació de l'hotel per anar a fer unes quantes diligències, es dirigí com un llamp vers el quarto dels novells esposos.

—Què tal, filleta meva? Com ha anat, això? S'ha portat bé, en Joanet?

—Molt bé, mamà. Es tot un home, en Joanet!
 —Si ja t'ho deia jo, tonta. I tu, tanta por que t'enies! Com si ell fos un salvatge, un home sense escrúpols, un degenerat, un...
 —Però, mamà, si no és per això, que tenia por. Si jo ja ho sabia, que en Joanet era un bon xicot.
 —Doncs, per què temies tant la boda, filla meva?
 —Veuràs, ja t'ho diré ara, que ja he passat el moment difícil: com tu saps, jo tinc quatre cosins.
 —Sí, i això, què té que veure amb el teu casament?

—Oh, veuràs: tenia por de què en Joanet s'adonés de que jo i els quatre cosins, comprens?...
 I, com si hagués dit la cosa més natural del món, la nou casada s'estirà com un gatet, va fer un deliciós badall i digué a la senyora Maria, que havia quedat parada com una estàtua:
 —Vols dir que em portin l'esmorzar, mamà?

Flick Andó

* * *

CONFIDENCIES

C REGUI, senyora Rosa — continuà la senyora Carmeta, una madura de quaranta anys, d'aquelles que giren el cervell dels jovenets de disset — que el meu marit és l'home més indolent i descuidat del món. No pensa en res. Tot ho abandona, relacions, amistats, atencions, tot, tot ho perderíem si no fos que joestic tot el dia al seu damunt, i no el deixo reposar ni un minut.

—Tot el dia, ha d'ésser un xic pesat —observà, un xic distreta, la senyora Rosa, en un moment d'evocació indefinible.

F. Orrolla

* * *

UN COMPROMIS

E N Rodoreda era un cas perdut: bevia més que un bocoi. Tot el dia anava a la vela. Aquest era l'únic vici que tenia, però valia per tots. En canvi, la seva dona, no bevia, però tenia una debilitat per tots els mascles que se li apropaven. També no tenia més que aquest vici. Es a dir, que ni ell ni ella tenien vicis petits.

—Escolta, Isabel — li deia aquest dia en Rodoreda a la seva dona —. Hauries de donar-me vint duros.

—Per gastar-te'ls en vi?
 —No, dona, no siguis mal pensada. Es un compromís, creu-me. Els amics de la penya donen un àpat a n'en Ciurana, saps, aquell minyó moreno que...

—Sí, sí, ja el conec. I per què li doneu aquest àpat?

—Oh, per res... ja veuràs... Cada vegada que un

de la penya logra conquistar una casada... l'endemà li donem un banquet.

—Té, aquí tens els vint duros — contestà ella malhumorada —. Però, fes el favor de no admetre amics nous a la teva penya, que amb els dotze que sou, n'hi ha ben bé prou...

R. E. Porter

...

UN SOLUCIO

D ON Cosme Parpal, antic comerciant de betes-i-fils del Born, havia per fi trobat la solució a les seves engúnies. L'home, s'havia casat, als cinquanta anys, amb una dependenta seva de disset, i mentres va viure a Barcelona, cada dia les hi posava de pam i mig.

Ja compendreu que la xicoteta no podia conformar-se sapiguent que era casada. Aquestes coses cal demostrar-les palpablement, i el senyor Parpal, malgrat el seu nom, no podia fer aquesta demostració. Es per això i per res més que per això, que la seva doneta les hi posava cada dia de pam i mig mentres varen viure a ciutat.

Però don Cosme va trobar per fi la solució a les seves engúnies, i ara vivia alegre i confiat amb la seva muller, al xalet que havia comprat a Vallcarca de Baix.

Cada dia, el nostre home es llevava de bon matí, agafava l'escopeta, feia un petó a la seva esposa, que encara es quedava al llit, i se n'anava a pegar quatre trets als conills de per aquells encontorns.

Aquest dia, havia fet bona caça: quatre conills i dues llebres, que mostrava ell orgullós.

Quan va ésser prop de casa seva, se li apropà un marrec i començà a miràr-se'l amb gran insistència.

—Què et sembla, nano, aquest bé de Déu de caça?

—Vostè és el senyor Parpal, veritat?

—Sí, nano, sí. Què me'n dius, de la cacera d'avui?

—Manoi, quants conills!

I, sense afegir un mot més, començà a xiular desesperadament amb els dits a la boca.

—Per què xiules aixís? — preguntà don Cosme tot enorgullit —. Perque la gent surti a mirar-me?

—No, senyor, no: és que a casa seva hi ha un jove que m'ha donat una pesseta per a què quan el veiés venir a vostè, xiulés ben fort.

Don Cosme Parpal va compendre que quan un home de cinquanta anys es casa amb una noia de disset, tan és que visqui a Barcelona com a Vallcarca de Baix. Els resultats són sempre els mateixos.

M. A. Mhada

Conte premiat en el número passat:

UN HOME DECIDIT

en un tó que volia ésser amable, però que no podia amagar la seva virulència:

—Si el senyor fos tan amable d'estrényer un xic les cames, potser no ens molestariem tant mútuament.

Tot el tramvia em va mirar. Alguns somrigueren, altres m'envejaren. Jo, vermell com un tomàtec, vàreig respondre, sense immutar-me:

—Ja té raó, ja, senyora, amb això que diu d'estrényer les cames. Però si vostè hagués pensat sempre així, segurament no hauria nascut aquest marrec, que, fixis on em té posada una de les seves potes: dintre de la butxaca de l'americana.

Els passatgers somrigueren, ella es va sofocar com una novícia, i jo vàreig continuar madrugant amb aquella alegria.

Frà Tarot

—Mare de Déu, quantes peres!

—Com que una servidora ja sab que el senyoret hi és molt aficionat!...

EN EL TRAMVIA

A NAVEM apretats com arengades en un tonell. Jo havia tingut la sort de què al costat meu s'hi assentés una senyora molt proveïda de palpissos, i això em permetia establir un dolç contacte que em feia menys enutjós el trajecte.

En canvi, a l'altre costat, se m'havia assentat un nano que ella portava, que tindria uns cinc anys, i que no em deixava tranquil, bellugant-se en tots sentits i embrutant-me continuament la roba amb les seves sabates.

Això em posava neguitós, i cada volta, potser abusant un xic de l'excusa del nen bellugadís, m'abusava més a la que jo suposava la seva mare. Ella em clavava cada mirada que aturdia, en sentir que el contacte s'anava fent cada volta més intens. Per fi, quan la corva de la meua pantorrilla sentia la suau escalforeta de la seva, em va dir

—Què mires, tanta estona?

—Es que sabent que tu havies de venir, he enviat a la minyona a buscar un flascó d'EROTYL.

Erotyl: és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona*

Aquest número ha passat per
la censura governativa

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURAS GALANTES

del Abate CASANOVAS

Dos volums il·lustrats: 4 ptes.

ESCUDELA DE PAGES

LA Carme Flores, la xulona, torna a ésser pels nostres barris. Ha debutat al Teatre Poliorama, i si la volen sentir, allí està "vivita y coleando", a disposició de vostres, pagant, naturalment, l'entrada.

Entre els membres de l'Acadèmia de Ciències, el seu debut ha provocat el pànic corresponent.

Puix la corporació tem que amb la veuarra que té, faci un dia que s'ensorri tot l'edifici sencer.

o o o

SEGONS un radi que ha arribat aquests dies a Barcelona, en Sugrañes i la seva colla ja són a Mèxic, on compten debutar dintre poc.

Com que és terra de soroll, no ens estranyaria gens que en Sugrañes algun dia una revolució armés.

o o o

EN Giralt i en Capdevila han fet una nova obra, destinada a la companyia Rivera - De Rosas, que amb tan d'èxit actua al "Tívoli". Té per títol "El ídolo de carne" i segons les nostres referències, val la pena d'anar-la a veure.

Encara que només sigui per veure l'ídol quin és, i si la "jamba" que el fa a nosaltres ens fa el pes.

o o o

ESTEM en plena època de festes majors. Ara li toca el torn a la popular i nandulandesca barriada de la Barceloneta, on LA TUIES hi té tants llegidors i llegidores. Els enve-

lats d'enguany estan molt bé i hi han carrers ornats amb molt de gust.

Nosaltres hi hem estat, perquè és cosa que ens escau, amb unes peixateretes a les que agrada el peix blau.

o o o

A "La Vanguardia, secció de petits anuncis, hem llegit un que diu: "Señoritas en tres meses."

Temem que l'anunciant no és pas un home que faci les coses de presa...

Perquè qualsevol "corrido" que vagi al cine "Pathé" sap fer una senyoreta en hora i mitja o en menys.

o o o

AL "Tívoli" es representa, amb gran èxit de concurrència femenina, "Todo un hombre", d'en Juli de Hoyos i Unamuno.

S'explica que hi vagin dames, perquè avui no és gens corrent trobar aquí "Todo un hombre" que es senti ferm i valent.

o o o

BROMES i Veres", d'en Pompeu Creuet, va resultar un èxitàs, i creguin que tots s'ho mereixien de debó, puix tan l'autor com els intèrprets, el simpàtic matrimoni Vila-Davi, hi van posar tot l'entusiasme necessari per a que el públic que emplenava "Eldorado" sortís satisfet.

Això sí que és fer teatre, i tot el demés són trons, que en Creuet sempre resulta un dels més trempats minyons.

UN altre banquet! Això no pot ésser, fills meus, perquè prenege la feina a n'aquest humil Afarta Pobres. Ara, el banquet anirà dedicat a un company màrtir de la ploma: l'amic Freixes, director de l'espantant revista "Arte y Cinematografía", que ha fet un miracle: demostrar que a Espanya es produeixen pel·lícules ben fetes.

Votem pel banquet, "vatuana" però amb una condició: que com a final de festa es projecti "El Padre Juanico", amb unes disquisicions filosòfiques d'en Renzo. Assiguem l'èxit!

I ara, deixant-nos de bromes, direm molt seriosament, que al banquet a l'amic Freixes és just que cap no hi faltem!

o o o

SEGONS llegim en un periòdic estranger, els maniquís vivents no es limiten a circular, com feien abans, pels salons de moda, sinó que ara van pels hotels de luxe i pels vergons restaurants. I encara hi ha alguns millor. A Viena, en un luxós cabaret, un maniquí vivent va ensenyar l'altra nit, ficada en un llit sumptuós, els models més seductors de roba interior.

I, detall curiós, que mereix un comentari, la xicoteta que feia tan seductora exhibició, portava una carteta per a no ésser reconeguda.

Però la seva precaució, com gaire rebé totes les precaucions femenines, fou inútil.

Perquè tots la van conèixer sens gaire dificultat, per la piga que lluia de la cintura al costat.

L'Afarta Pobres

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Aфония
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

PAGEOL

Cura la blenorragia

MAISON MEUBLE | **Mont d'Or Meublée**
 (VERDURA) (VERDURA)
 Carrer de Barbarà, 27
 Ascensor
 Telèfon 5221 - A.
 Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
 Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

LA MASCOTA
 Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -
 PROVEU-LES Y US CONVENCEREU
MATA-CABRES 50 CTS CAPSA
 1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE
 Teléfono 1186 A.
 Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas
GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON
 Estalviareu un 70 per 100
CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL
 No val a badar...!
 Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons : Lavatges per a després del bany. Casa de curació pels que anopeguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.
 MARCA REGISTRADA

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al Carrer de l'Unió, n.º 5, Farmàcia

BLÉNORRAGIA
 PROSTATITIS-CISTITIS-FLUJOS
SELLOS BRIZAN
 CAJA Ptas. 5.50

SARNA (RONYA)
 es cura en dos minuts amb **SULFURETO CABALLERO**
 Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics **BARCELONA**

PURGACIONES
 uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas **GRAJEAS AUSTI** cuyos resultados se notan a las primeras tomas
 Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA
BAÑOS ROMANOS
 Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza
 Exclusión de medicinales
ABIERTO DIA Y NOCHE
 - Conde Asalto, 16 y 18 -

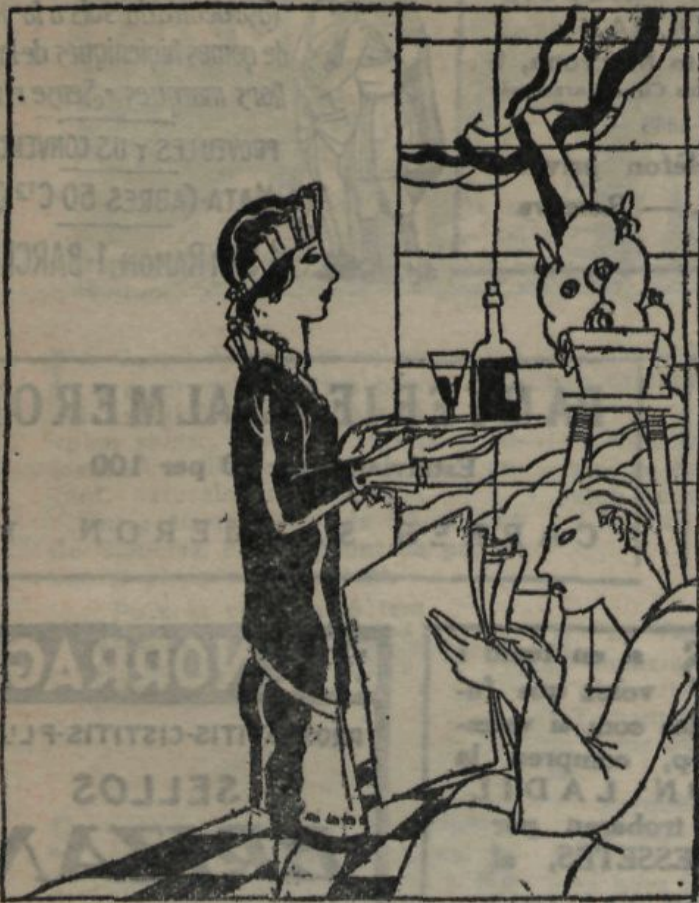
¡¡No más inyecciones!! **¡¡No mas molestias!!**
 Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

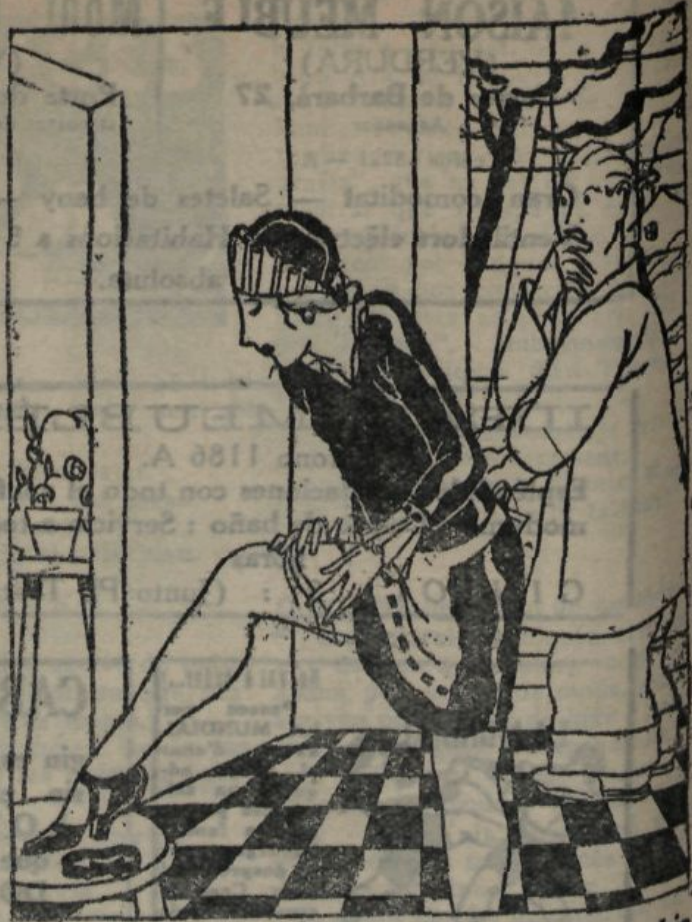
Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

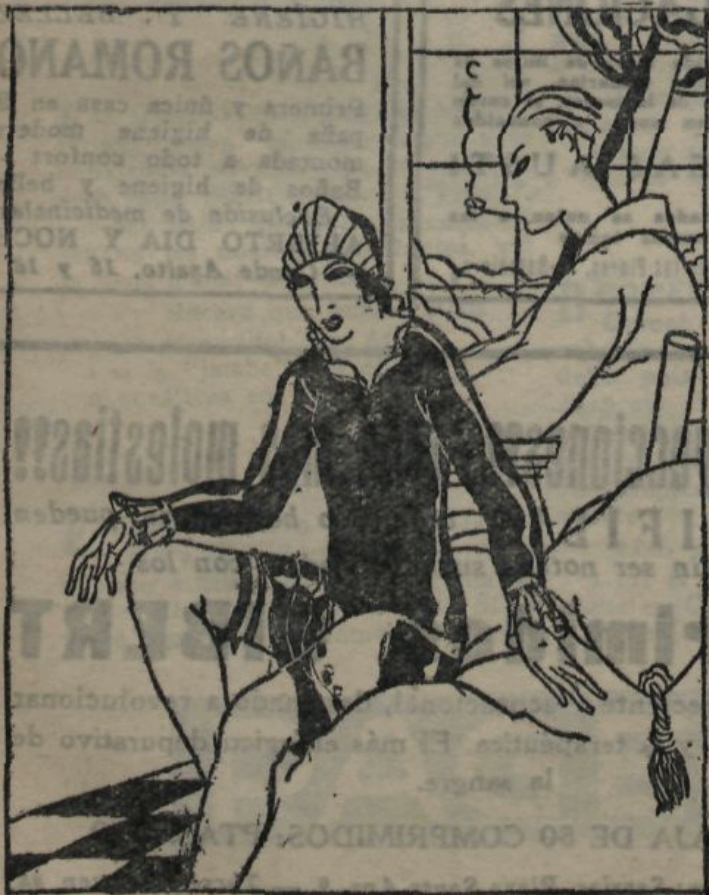
En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

La Ramoneta estava molt contenta d'haver entrat a servir a n'aquell jove tan simpàtic...

I com que la xicota, d'aquestes coses en sabia un niu, de seguida va posar en joc el seu enginy...

Però, tots els ardits li fallaven i el senyoret no picava l'am. La noia estava desesperada davant d'aquella resistència passiva...

Fins que un dia ho va comprendre tot: el senyoret no es deia Albert, com ella es pensava; tots els seus amics li deien "Albertito"...